

РЕШЕНИЕ

№ 1464

гр. Варна, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Росица Ив. Чивиджийан
като разглежда докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20233110203194 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на: **„М. ИНТЕРНESHЪНЪЛ“ ЕООД, ЕИК: *****, представлявано от **У. Ч. М.** депозирана чрез **адв. И. Г.**, против Наказателно постановление № 23-0001069 от 13.10.2022г., издадено от Директора на РД „АА“ - Варна, с което на основание чл. 96г, ал.1, пр.2 от ЗавП на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 /три хиляди/ лева за нарушение на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗавП.

В жалбата се моли за отмяна на обжалваното наказателно постановление като се сочи, че то е незаконосъобразно, тъй като неправилно е отразена фактическата обстановка, неправилно е приложен материалният закон и при съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице. Сочи се, че с Държавен вестник брой 84 от 2022г. е изменена редакцията на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36/2006г. на МТ, с която удостоверенията за психологическа годност е обявено за безсрочно, следователно е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, която се явява по-благоприятна за дееца, доколкото с издаването на свидетелството за управление на МПС от категория „С“ и издаденото първоначално удостоверение на водача следва да се приеме, че е издадено без срок, а от там не е налице и твърдяното нарушение. На следващо място се твърди, че неправилно е приложен материалният закон. В тази връзка се посочва, че съгласно редакцията на чл.

96г, ал. 1 от ЗАВП следва да се наложи наказание на онзи, който „**назначи на работа**“ или „**допусне водач**“, а описание на такова изпълнително деяние не фигурира в обстоятелствената част нито на акта, нито на наказателното постановление. Навеждат се доводи и че, постановлението е издадено в противоречие на международен договор, доколкото изискването на Наредба № 36/2006г. на МТ е в пряко противоречие с Директива 2006/126/ЕО, за което Европейската комисия е изпратила официално писмо до България. С тези и други аргументи се иска отмяната на НП, като се цитира и относима съдебна практика. Претендира се и за присъждане на разноски под формата на адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание въззивното дружество, редовно призовано, не се явява законен представител и не се представлява от процесуален представител. По делото са постъпили писмени бележки от упълномощения процесуален представител- адв.Г., в които се доразвиват доводите в жалбата.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание не се представлява. В придружителното писмо, с което делото е изпратено в съда процесуален представител на наказващия орган излага становище за законосъобразност на НП. Алтернативно моли за спиране на производството. Отправя възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендира и за присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

През месец август 2022г. на дружеството – жалбоподател „М. ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД, ЕИК: ***, притежаващо лиценз на Общността № 21260 за международен автомобилен превоз на товари била извършена тематична проверка от длъжностно лице към РД “Автомобилна администрация” гр. Варна- св.Й.Й.. В хода на проверката проверяващият инспектор констатира, че на 03.06.2022г. превозвачът „М. ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД, ЕИК: *** е осъществил международен автомобилен превоз на товари с МПС, кат. N3, марка „Скания“ с рег. № ***, оборудвано с дигитален тахограф и водач Darren Nelson, роден на 30.03.1971 г., Великобритания, който не отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закон за движение по пътищата. От извършената 19.09.22г. от проверяващия инспектор справка в регистъра за психологическа годност, било констатирано, че водачът Darren Nelson, роден на 30.03.1971 г. не е притежавал валидно удостоверение за психологическа годност. Посоченият по-горе превоз бил извършен на основание CMR 01.06.2022г., видно от писмо с рег. № 12-00-00-838/1/09.08.2022г. и направената разпечатка с програма CTD на предоставената на магнитен носител информация от картата на водача и паметта на тахографа.

При горните констатации на 20.09.2022год. срещу въззивното дружество от св.Й. бил съставен АУАН, в който било посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАВП като приел, че нарушението е извършено в гр. Варна, бул.

„***“ № 18, вх. 7, партер, на 03.06.2022г.. Актът бил предявен още същия ден на упълномощено от представляващия дружеството лице, което го подписало без възражение. В срока по чл.44 от ЗАНН не били подадени писмени възражения пред АНО.

Впоследствие въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното понастоящем НП на директора на РД „Автомобилна администрация“ –гр.Варна, в което били възприети изцяло фактическите и правните констатация дадени от актосъставителя, като на основание чл. 96г, ал.1, пр.2 от ЗАВП наложил на въззивното дружество административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лева за нарушение на същия член.

Наказателното постановление било връчено на упълномощено от управителя на дружеството лице на 28.04.2023г. Жалбата срещу НП е била депозирана в деловодството на РД „АА“-Варна , пред наказващия орган на 03.05.2023г. /видно от входящия печат/ .

Съдът напълно кредитира показанията на св. Й.Й., тъй като същите са последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото. Съдът приема, че допуснатата от св.Й. непрецизност в изказа посочвайки, че водачът не е притежавал удостоверение за техническа /вместо психологическа / годност се дължи на погрешно изразяване.

Съдът кредитира и писмените материали по делото, тъй като същите кореспондират с установената по делото фактическа обстановка и не си противоречат.

Гореописаното се установява от приобщените материали по делото- от показанията на свидетеля Й., дадени в съдебно заседание, АУАН , заповед, справки от регистъра за психологическа годност, разпечатка с програма CTD и от останалите приети по делото писмени доказателства.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- директор на РД

„Автомобилна администрация” –гр.Варна. Лицата, осъществяващи контрол по спазване на правилата за извършване на обществен превоз на пътници и товари и за извършване на превози за собствена сметка, както и на техническата изправност на пътните превозни средства, с които се извършват превозите, са посочени в разпоредбата на чл. 91, ал. 3, т. 5 ЗАВП и това са длъжностните лица от Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", каквото безспорно качество притежава и актосъставителя Й.. Нормата на чл. 92, ал. 1 от същия закон предоставя правомощие на тези лице, при изпълнение на задълженията си да съставят актове за констатираните нарушения. Нещо повече, според настоящия съдебен състав доколкото ЗАВП не предвижда териториална компетентност на наказващия орган /НП се издава от МТИТС или определени от него длъжностни лица/, то всяко овластено от МТИТС с подобни правомощия лице може да издаде НП. В случая със Заповед № РД-08-30/24.01.2020 год. /приложена към преписката/ министъра на транспорта, информационните технологии и съобщения е делегирал правомощия / в т.8 от Заповедта/ на главните инспектори в отдел „Контрол“ на РД"АА" да издават НП за нарушения по ЗАВП без да обвързва тези правомощия с територията на която са извършени нарушенията. В случая НП е издадено от Бранимир Г. в качеството му директор на РД „Автомобилна администрация” –гр.Варна, поради което е издадено от компетентен орган.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН. Видно от доказателствата по делото, на 19.09.22г. проверяващия инспектор е констатирал, че водачът Darren Nelson, роден на 30.03.1971 г., Великобритания, работещ за възз. не е притежавал валидно УПГ, като тази констатация е направена след справка в регистъра за психологическа годност с дата на проверката отразена в справката - 19.09.22г. АУАН е издаден на 20.09.22г. т.е. само един ден след установяване на нарушението и нарушителя, а НП е издадено по-малко от един месец след съставяне на АУАН. Поради това и не е налице дори индиция за нарушение на разпоредбите на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Безспорно АУАН е съставен в присъствието на един свидетел и това е П.Й. присъствал при установяване на нарушението и съставяне на АУАН– видно съдържанието на АУАН. Актът е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е от категорията на съществените, водещи до опорочаване на производството, тъй като то не рефлектира пряко върху правото на защита на наказвания субект да разбере за какво точно нарушение е наказан.

Съдът намира, че липсата на мотиви в НП, защо АНО приема, че не е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН не е съществено процесуално нарушение от категорията да опорочи НП. По аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, административно-наказващият орган има задължение да извърши преценка за наличие на предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и ако прецени, че случаят е

„маловажен“, да не издава наказателно постановление, като предупреди устно или писмено нарушителя. Но административно-наказващият орган няма задължение да мотивира така извършената преценка и да изложи съображения като задължителен реквизит от съдържанието на наказателното постановление. С издаването на наказателното постановление последният недвусмислено е изразил становището си, че според него случаят не е маловажен.

При цялостна проверка на атакуваното НП, съдът достигна до извод, че при провеждането на АНП са допуснати съществени процесуални нарушения, като споделя напълно доводите посочени в жалбата. Чл. 7а, ал. 2, предложение 3 от ЗАвтП въвежда общо задължение за лицензираните превозвачи да извършват превози на пътници или товари само с водачи, които отговарят на изискванията за психологическа годност, определени с наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Нарушението, преследвано по чл. 96 г, ал. 1 от ЗАвтП, има две алтернативни изпълнителни деяния. За да се ангажира отговорността на превозвача по този текст, той трябва или „да назначи на работа“ водач, който не отговаря на посочените изисквания, или „да допусне“ такъв водач да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари. В конкретния случай, отговорността на дружеството е ангажирана за това, че е извършило международен превоз с водач, неотговарящ на посочените изисквания – действие, непопадащо в хипотеза по чл. 96 г, ал. 1 от ЗАвтП. Липсва и изрично посочване на действията или бездействията, с които превозвачът е извършил нарушението. Те следва да бъдат изрично изложени от административнонаказващия орган, като привлеченото към отговорност лице трябва да е в състояние да разбере какви са фактите, които са му вменени и срещу какво следва да се защитава. С оглед на конкретните действия и бездействия, осъществяващи състава на административното нарушение, се определят сроковете за образуване и провеждане на административнонаказателното производство. Въз основа на доказателствата за тези именно действия се установява извършването на нарушението, съответно се извършва и преценката за обоснованост и законосъобразност на наказателното постановление по същество. Описаните в наказателното постановление факти не отразяват конкретни действия или бездействия на дружеството, чрез които се е реализирало допускането на водача да управлява превозното средство. Друг аргумент за абсолютната формална незаконосъобразност на наказателното постановление - предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство, произтича от непълното и неprecizно формулиране на приложимата материалноправна норма, под която е подведено поведението на жалбоподателя. Същата въвежда изискване към лицензираните превозвачи да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискването за психологическа годност, определено с наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Посочената норма от своя страна предоставя в компетентност на Министъра на транспорта и съобщенията

определянето на изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари. Приетата в изпълнение на законовата делегация Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на Министъра на транспорта и съобщенията урежда изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологически изследвания спрямо различните категории водачи, участващи в обществения превоз на пътници и товари. За различните субекти са предвидени различни по съдържание изисквания - психологически изследвания се провеждат на кандидатите за първоначално придобиване на правоспособност за управление на МПС категории Ттб, Ттм, С, D и подкатегории C1 и D1, на лицата, загубили правоспособността си поради отнемане на контролни точки и явили се отново на изпит, на тези, на които е отнето свидетелството за управление на МПС или на друго основание са били лишени от право да управляват МПС. В съответствие с това в чл. 8 от подзаконовия нормативен акт /в редакцията към посочения в АУАН и НП период на извършване на нарушението/ е предвиден различен период на валидност на удостоверение за психологическа годност в зависимост от възрастта на водача и основаниято, поради което водачът се е явил на изследване за психологическа годност. Регламентирано е и задължение за представяне на УПП при всяко постъпване на работа и за извършване на дейността като водач на таксиметрови автомобили или водач на автомобили за обществен превоз на пътници или товари. В настоящата хипотеза не е посочено кое конкретно задължение във връзка с изискуемото издаване на удостоверение за психологическа годност е било нарушено. Нито в АУАН, нито в НП има позоваване на Наредба № 36 от 15.05.2006 г. или на нейни разпоредби, които уреждат конкретни задължения на водачите. Следователно, налице е съществена непълнота в дадената правна квалификация на нарушението, което е в противоречие с изискването за отразяване на всички факти, относими към елементите от състава на съответното нарушение. Непълнотата и несъответствието между описанието на нарушението от фактическа страна и санкционната норма съставлява съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство, неотстранимо на етапа на въззивното обжалване. По този начин е ограничено правото на нарушителя да разбере за нарушение на кои разпоредби е ангажирана административнонаказателната му отговорност, което е самостоятелно нарушение на процесуалните правила, имащо характера на съществено такова, и обуславящо отмяната на атакуваното наказателно постановление.

При това положение, независимо че е установено безспорно, че към датата на посочения превоз водачът не е притежавал удостоверение за психологическа годност, допуснатите съществени процесуални нарушения са самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление. Посочените по-горе нарушения

са съществени такива и без съмнение пораждат неяснота в административнонаказателното обвинение, срещу което жалбоподателят следва да организира защита си, и чиято законосъобразност и основателност е предмет на изследване в производството по съдебен контрол. Ето защо атакуваното наказателно постановление следва да бъде изцяло отменено само на това основание, без да се налага изследване на спора по същество.

С оглед горното, искането за спиране на производството до произнасянето на Съда на ЕС по преюдициалното запитване, по което е образувано дело C-227/22, е безпредметно. За резултата от спора са ирелевантни евентуалните отговори на Съда на ЕС, тъй като те се отнасят до въпроси относно приложимостта на нормите, предвиждащи установяването и доказването на психологическата годност, тоест до проверката за правилното приложение на материалния закон, каквато в случая не следва да се извършва предвид установените съществени процесуални нарушения.

Въпреки горното, за прецизност и пълнота на изложението, с оглед доводите в жалбата за приложимостта на чл.3, ал.2 от ЗАНН, съдът намира следното: Новата редакция на чл. 8, ал. 2 от Наредбата, която е в сила от 21.10.2022 г., има действие занапред, т.е. се отнася за удостоверенията, издадени след тази дата. С § 6 от ПР към Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 36/15.05.2006 г., е придадено обратно действие само по отношение на удостоверенията, които са валидни към датата на влизане в сила на наредбата - 21.10.2022 г.

Видно от приложената по преписката справка от Регистъра на психологическите изследвания, водачът не е имал издадено валидно удостоверение за психологическа годност на дата 20.09.2022г., т. е. към момента на влизане в сила на изменението на чл. 8 от Наредба № 36/15.05.2006 г., водачът не е притежавал валидно УПГ и не попада в обхвата на обратното действие по § 6 от ПР към Наредбата за изменение. Промяната в наредбата е свързана единствено с преценката за валидност /срочност/ на удостоверенията, поради което може да се обсъжда в контекста на приложението на чл. 3, ал. 2 ЗАНН само в казусите, в които са санкционирани водачите, попадащи в обхвата на чл. 1, ал. 1 от Наредба № 36/15.05.2006 г. /каквито са нарушенията по чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници и чл. 18, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на РБ -санкционирани на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВП/, но не води до отпадане на задължението на превозвачите да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за психологическа годност. Както преди, така и след изменението на чл. 8 от Наредба № 36, разпоредбата на чл. 7а, ал. 2, пр. 3 ЗАВП изисква от превозвачите да извършват превози на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за психологическа годност и неспазването на това задължение се санкционира по реда на чл. 96 г, ал. 1, пр. 2 ЗАВП, което е и

основанието, посочено в обжалваното НП за санкциониране на въззивника.

С оглед доводите в жалбата за противоречие на НП на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета следва да се посочи още и следното:

Наредба № 36/15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания урежда множество въпроси, включително изискванията за психологическа годност и нейното удостоверяване. В контекста на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, психологическата годност трябва да се разглежда като част от понятието за „умствената годност“, въведено посредством самата Директива. Ето защо Наредбата би следвало да е хармонизирана с Директивата. Вместо това обаче Наредбата противоречи на Директивата, като във връзка с това противоречие съществува и официално изявление на Европейската комисия от 15.07.2021 г., общодостъпно за всеки на интернет-адрес: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/bg/inf_21_3440. В тази връзка следва да се отбележи следното:

Удостоверението за психологическа годност важи за 3 години, а в определени случаи – за 1 година /чл. 8, ал. 2 от Наредбата в редакцията към 22.06.2022 г. – датата на извършване на нарушението/. Тези срокове са по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство, които са с 5- или 10-годишна продължителност /чл. 51, ал. 3 – 4 ЗБЛД/. Следователно доказването на умствената годност не се изисква когато свидетелството се издава и подновява периодично след това /съображение 9 от преамбюла на Директивата/ и се удостоверява посредством медицински прегледи, които съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това умствената годност се определят от срока на валидност на свидетелството/съображение 9 от преамбюла на Директивата/.

Директивата позволява на държавите членки да регламентират медицински прегледи като гаранция за спазване на минималните стандарти за физическа и умствена годност " /съображение 9 от преамбюла на Директивата/, а чл. 5 от Наредбата предвижда – с цел установяването на психологическата годност – не медицински преглед, а „психологическо изследване“, което се осъществява от психолози /чл. 11в от Наредбата/, т. е. от лица, които не са медици.

Директивата залага минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на моторни превозни средства /съображение 8 от преамбюла на Директивата/, което означава, че държавите членки могат да завишат тези стандарти в своите национални законодателства. Трябва обаче да се има предвид, че разпоредбата на т. 5 от приложение III на Директивата, уреждайки част от материята на медицинските

прегледи, предписва следното: "Стандартите, установени от държавите членки за издаване и всяко едно последващо подновяване на свидетелствата за управление, могат да бъдат по-строги от изложените в настоящото приложение". Следователно по-строгите стандарти могат да бъдат въвеждани на национално равнище само и единствено във връзка с първоначалното издаване и последващото подновяване на свидетелствата за управление на моторно превозно средство. Това означава, че възможността, да се въвеждат по-строги стандарти, не може да бъде използвана, за да се удостоверят отделни аспекти от физическата или умствената годност за управление на моторни превозни средства посредством документ, който наред със свидетелството за управление на моторно превозно средство – да има свое собствено легитимиращо действие.

От гореизложеното е видно, че Директивата позволява на държавите членки да завишат изискванията за физическата и умствената годност за управление на моторни превозни средства, но при следните конкретни ограничения: – проверката на годността да се извършва изцяло във връзка с издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство; – въпросната проверка да се извършва само посредством медицински прегледи и то в срокове, не по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство. Тези ограничения не са спазени в националната регламентация на психологическото изследване по Наредбата.

В настоящото производство, предвид изводът на съда, че са допуснати съществени процесуални нарушения водещи до безусловна отмяна на НП не следва да се навлиза повече в същината на спора относно противоречието на националното право с разпоредбите на Директива 126/2006/ЕО с изискването на отделен документ /различен от СУМПС/, който да удостоверява умствената и психическа годност на водачите. По този въпрос е образувано дело С - 227/2022 г. на СЕС по преюдициално запитване, отправено от Административен съд - Габрово, като към момента на постановяване на настоящия съдебен акт, все още не е постановено решение по делото.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или

организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е поискал присъждане на разноски. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на АНО е направено своевременно. Същото обаче предвид изхода на спора /НП следва да бъде отменено/ е неоснователно и се отхвърля от съда.

От друга страна по делото се претендират и присъждане на разноски за възз.дружество под формата на адвокатско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на съдебни разноски съставляващи адвокатско възнаграждение в пълен размер, като не следва да се обсъжда въпросът за тяхната прекомерност, тъй като липсва възражение от насрещната страна. От съдържанието на приложения по делото пълномощно, се установява, че жалбоподателят е възложил на адв.Г. оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред съда по обжалване на процесното НП. Видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 600 лева+ 60 лв.начислен ДДС т.е общо 660 лв. и същото е заплатено в брой т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално

определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на наказващия орган в писменото становище, депозирано в съдебно заседание. Въпреки горното съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в актуалната ѝ редакция - ДВ. бр.68 от 31 юли 2020г. /влязла в сила преди извършеното плащане на адв. хонорар по настоящото дело/, когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата (в редакцията ѝ на ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2022г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес от при интерес от 1000 до 10 000 лв. - 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. В случая е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 600 лв.. В случая е договорено възнаграждение в минималния размер, установен в Наредбата, като е начислен и събран ДДС и не може да се определи като прекомерно предвид действителната фактическа и правна сложност на случая. Поради това и егионална дирекция „Автомобилна администрация“ –гр.Варна да заплати на „М. ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД, ЕИК: ***, представлявано от У. Ч. М. сумата от 660 /шестстотин и шестдесет/ лева , представляваща съдебни разноски за адвокатско възнаграждение по настоящото АНД.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.3, т.1 и т.2 вр. чл.63, ал.2, т.1 вр.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0001069 от 13.10.2022г., издадено от Директора на РД „АА“ - Варна, с което на „М. ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД, ЕИК: ***, представлявано от У. Ч. М. , на основание чл. 96г, ал.1, пр.2 от ЗАВП е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 /три хиляди/ лева за нарушение на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАВП.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ –гр.Варна да заплати на „М. ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД, ЕИК: ***, представлявано от У. Ч. М.

сумата от 660 /шестстотин и шестдесет/ лева представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 20233110203194 /2023г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____